

LÁ•SKY MÁ•MIVÁ%oo, STESKY BLÁ•ZNIVÁ%oo - 4.

Pondělí, 08 listopad 2010

Nikdy by mě nenapadlo, že bolest zubů má být fajn. Probudil jsem se ráno s nateklým obličejem a po dlouhé době mě myšlenky po ránu nepatřily Mileně. Plným právem, když jsem se viděl v zrcadle, málem jsem se pozdravil.

Tohle žádný prásk;ky nerozchodí, tohle chce zubař. Jenže kde vzít zubař ve městě, kde člověk jen netrefí do bankomatu... ach jo. Jenže - vzpomínám si, že právě tady jsme měli jednoho z klientů, pár let si už od pravidelně objednával aktualizace. "Zubnííi prosím..." ozvala se na druhé straně usměřaným hlasem jeho sestřička. "Moravec, dobrý den, mohl bych mluvit s doktorem Slavíkem?" "Pan doktor má pacienta na káblesle, co potěbujete?" "Kábleslo, napadlo mě. Pátrám, jestli jsem si alespoň šel a zkusil mluvit srozumitelně." "Chť bych se zastal jakých věcí souvisejících s Dentamixem, myslíte, že by to bylo třeba dneška a nebo?" "No, máme hodně pacientů. Ale zkuste to pátes polední pátestávku, pan doktor si určitě najde čas. Stejně vám chce vynadat." "Aha... možná to nebude nejlepší nápad se vnutit zrovna takhle. Využít polední pátestávku navíc u zubaře pro mě problém nebyl, stejně bych nepoznal ani sousto. Než jsem šel pozdravit, už sestra volala, že pátes pohotovost. A se šel nadýchnout, už jsem platil devadesát korun. Rozhodl jsem se tomu nechat volný průběh, stejně jsem neměl na výběr. "Máte u nás kartu?" "Ještě ne, ale byl bych rád, kdybych ji tu měl." "Jméno?" "Moravec... Jiřina." "Sestra se na chvíli zarazila. "Počkejte, vy jste tady kvůli Dentamixu, ne?" "Aano", zahušel jsem, protože k normálnímu mluvení mi chyběla polovina pusy. "Pane doktore, on je tady kvůli Dentamixu. To je ten, co jsem vám říkala." "Slyš, im," prohodil doktor Slavík a nevzrušeně pokračoval ve své práci. "Ta sestra, eska vlevo nahoře to bude. Vypláchněte si." Vypláchnul jsem si důkladně a zkusil se omluvit za tenhle průběh na kábleslo. "Udělal jste dobře, jen netušíme, proč, když jste z druhé strany republiky, tak u nás potěbujete kartu?" Začal jsem ve zkratce vyprávět svoje letošní osudy a Slavík chápavě pátkyvoval. "Takže vás budu mít pátes na dosah. To se mi líbí. Potěbujete bych do toho vašeho Dentamixu pár dodávek." "Víte doktore, nevím, jestli budu schopen vám vyhovět. Firma je momentálně u ledu a já v podstatě tebe zachraju sám sebe." "No a já tebe zachraju váš chrup. A jak tak koukám na ty vaše kořeny, vy něco vydržíte. Ostatně, nemyslím, že to jsou nějaké složité věci pro vás. A víte co?" "Odhučal jsem si, že nevím, a zkoušel jsem." "Taaaak ... vypadá to dobře. Sestřičko, napiš mu kartu, a ať se staví v pondělí na kontrolu. Kdyby bolelo, máš samozřejmě dání." "Já vám děkuju, pane doktore. Jste v podstatě pro tebe zázrak." "No vy pro mě taky právě. Myslíte, že byste mohl pomoci jednomu kolegovi? Má nějaké problémy s vyšetřováním a se svým programem. Mohl bych vás požádat... šetkněte mě o soukromou návštěvu u něj? Vzpomínám si, že jste nám kdysi pomohli v podobné situaci." Sestra nám uvařila kafe a já se dozvěděl o doktoru Hořákovi. "Je trošku... svérázný, ale myslím, že v jeho situaci se prostě nějak domluvit musíte. Býval to špičkový chirurg, měl skvělé místo v Praze. Ale nějaké drobné pochybení - špičkový a - skončil tam. Kromě nemocnice má ještě soukromou ambulanci, ale nepohodl se už asi s pátým úřetním a lítá v tom šim dál víc. Co vám budu povídat, je to takovej starý nervák. Ale má pátesku." No - tak to nebyl zrovna důvod, proč bych tebe měl k Hořákovi. Zastavil jsem u vilky na okraji města a uvědomil si, jak rozdílné pocity mám ve srovnání s ránem. Jako by se pátes mnou otvíraly nové zátky. Neblbni... buď rád, že máš práci a nelez do toho znova, říkal jsem si, ale už jsem tušil, že je marné. Co všechno s člověkem neudělá vyláčený zub. "Inženýr ozval se velmi silný hlas někde v zahradě. "Nejsem inženýr, ale jinak ano. Posílá mě za vámi doktor Slavík," odpověděl jsem směrem k vysokému, statnému chlapovi, co vypadal, jako by mě každou chvíli chtěl špičkovat, než se uvítat. "Vy nejste inženýr? Tak jak máte zdravotnický software?" "Protože to umím. Vy jste doktor z jiného řodu?" A tebe rovnou vyrazí a když budu mít špičku, stihnu otevřít vrátka. Kupodivu se zarazil. "Doktor Hořák. Slavík říkal, že kdysi pomohl. Vypadá to, že ani moc nekecal... možná. Tak pojďte." "Ruku jsme si nepodali, ostatně ani jsem po tom netoužil." "Pavíno!!! Máš špičku; nám udeřte kafe???" "Pavíno!!!" Prohlížel jsem si malou, ale velmi vkusnou halu, svých oblíbených knížek. Kupodivu, docela dost jich bylo ve slovenštině a v angličtině a neměly s medicínou v špičkování;inou nic společného. "No tak ho udeřte sám. Moje drahá polovička zase někde intelektuálně bloumá." "Vás zajímá kvantová fyzika?" dovolil jsem si poznamenat, prohlížeje si knihovnu. "Ne, to je všechno moje špičky. Její dětské sny. Všichni to znáte, vezmete si Miss univerzity a pak s tím musíte špičkovat život." "Nemusíte." "Chvilka pátes;lení, možná zvažoval možnost, že jsem pokoutní odstraňovač manželské chápavě pátes;lení." "Jo... něco mi Slavík naznačil. Takže tohle raději necháme." Začal mi vysvětlovat svojí pomoc, brzo jsme dospěli k rozumnému postupu. On bude léčit, a já po věrech pátes;lení jeho vykazování a úšetování zdravotním pojištěním. Cenu jsem nasadil mírně výše, v podstatě bych byl rád, kdyby pátes, že to nemá zájem, ale peníze ho samozřejmě netrápily. Už jsem byl téměř na odchodu, když v hale cvakly dveře. Ta žena mi byla povědomá. Science. Samozřejmě ... no nazdar. Reminiscence

V létě jsme jezdili na chatu k Ohřáku. Byla úplně obyčejná, bez elektřiny a pro vodu se chodilo s kanystry. Mělo to svoji poezii, i když na poprvé mi asi tři dny chyběla televize, zprávy a vůbec ten standardní řmol. Jenže - pak si člověk a najednou ty noční hvězdy, co vám mrkají až do postele, jsou nade všechno televizní pátes;hy. Rozdělávali jsme oheň (ne, kamna v chatě byly, zas tak pátes;lení to vybavení nebylo) a opékali buřty - žádné rozbité sojové bublinky ještě poctivě;pekáčky. Vybavil se mi malej Pavlík, když tam pobíhal v jasné žluté froté soupravě - k kalhoty a triko - aspoň myslím, že to bylo froté. Petr tehdy pátes s tím, že se Pavel "posrrral" (to odkoukal od Polešáka

myslím, že si dal hodně záležet na tom, aby to vyznělo stejně). Zavola jsem na Pavlíka, ten přeměnil zamračenou hlavu, že ne. Bylo to velmi důvěryhodné, škoda, že když se otočil, tak ty froté kalhotky byly úplně někde. Je spousta věcí, u kterých si člověk neuvědomí, že je má naposled. Kupříkladu vůbec nevím, kdy jsem té Ohře naposled vlezl. Chata se pak prodala jednomu nabobovi, a místo noční oblohy tam koukal na satelit. Uměl, když se doulal v nose a přemýšlel, jestli z té chaty nebude lepší udělat elektroinstalační sklad. Roman